

STUDENTLIF.

En skildring från revolutionstiden i Baden 1849

AF
GREGOR SAMAROW

(Forts. från förra numret).

Tåget pep och förtog fortsättningen, hvilken troligen icke var öfvermåttan smickrande för de båda damerna. Sarkow andades lättare, när tåget ändtligen rullade ut från bangården.

— Fatta dig då, sade han och tryckte sakta armen på Steinborn, hvilken stod som bedöfvad. Betänk att ingen får märka något ovanligt. De äro först i säkerhet, när de ha uppnått gränsen.

Han förde hastigt sin vän, hvilken tvingade sig att antaga en glad min, bort från den upplysta perongen.

Plötsligt kände han sin arm vidröras och vände sig förskräckt om.

Nurnberger stod bredvid honom och såg på honom med ett listigt leende, medan han ödmjukt halsade.

— Jag stod här i skuggan, hviskade Nurnberger, och ville inte stora herr baron, medan herr baron talade med de båda damerna.

— Ett par flygtiga bekantskaper bara, inföll Sarkow.

— Än herrn då? frågade Nurnberger med en slug blinkning. En förnäm herre, det såg jag genast. Ah, herr baron, på hundra stegs afstånd ser Nurnberger ögonblickligt hvad som verkligen är fint och förnämt. Jag får gratulera, det var en ny saxoboruss kunde jag se, ty han bar redan den hvita mössan. Det blir en behöfelig förstärkning för kåren, ty det är ju så många fina herrar som gett sig i väg under de här dystra tiderna utan att återvända hit. Herr baron skall genast rekommendera mig hos den nye herr saxoborussen. Jag har några alldeles ypperliga saker, med hvilka jag kunde göra en inledande affär med honom.

Sarkow bet sig i läpparne och såg helt förlagen ned till marken, medan Nurnberger gaf sitt ordlöfde frött lopp, alltjemt vandrande framåt vid hans sida. Plötsligt blixtrade det till i hans ögon och hans läppar drog sig till ett muntert leende som om han fått någon riktig god idé.

— Ja, svarade han, det är en ny saxoboruss, men han stannar ännu icke kvar här. Han måste först göra en resa. Det var schahens af Persiens son, som ämnar studera här och har fått den ärelystna idén att bli teologie doktor i Heidelberg.

— Schahens... af Persien... son, stammade Nurnberger med vidspenn mun. Rättfärdig Gud, hvilken lycka för oss att han kommer hit. Jag vet, jag vet, det är stora Mogul, som har underjordiska katabomber fulla med guld, och hans skattmästare är Ali Baba och i de med ädla stannar fyllda hvalfvén brinner dag och natt Aladins och Reschids eviga lampa. Jag känner till allt det där från "Tusen och en natt". Herr baron, tillade han hviskande, i fall herr baron inte skulle ha lust att behålla sultan Solimans sabel, så tar jag den tillbaka. Ni gör ingen förlust derpå, jag tänkte erbjuda den åt prinsens af Persien, hvilken naturligtvis inte vill låta ett sådant minne af en rikthar annera gå sig ur händerna.

— Alldeles riktigt, Nurnberger, alldeles riktigt, instämde Sarkow skrättande. Jag ser ni känner till orienten och sahacenerna lika bra som Katarinas af Medici hof. Ja, jag skulle kanske kunna afstå sabeln åt er mot skälig ersättning, ty något måste även jag förtjena, ser ni. Annars kunde jag ju själf erbjuda prinsens sabel.

— Nej, det skulle herr baron bestämt inte göra, inföll Nurnberger lifligt. Det vore under herr barons värdighet.

— Ja ja, låt inte allt för mycket på min oegennytta i det fallet. Nå, jag har en gång fattat en viss vänskap för er, min käre Nurnberger, och jag vill ge er ett bevis derpå. Prins Mirza Schaffi medför sitt harem; de båda damerna som ni nyss såg i hans sällskap voro nämligen hans lifodalisker.

— Sitt harem? utropade Nurnberger och stannade med gapande mun. Lifodalisker? Ja, ja, det är sant, de måste ju alltid vara beslöjade.

— Naturligtvis. Hör nu vidare, Nurnberger, återtog Sarkow i hviskande ton. Prinsen behöfver en Kislär Aga som känner till europeiska seder och bruk och förstår tyska språket. Nurnberger, jag skall rekommendera er till denna befattning.

— Herr baron, stammade den hänyrkte handelsmannen, darrande af rörelse, det är för mycken godhet... Kislär Aga... Kislär Aga, hvad är det för något? frågade han sedan litet fundersamt.

— En stor herre, Nurnberger, en mycket betydande man, jag tror till och med han på kallas excellens, och hans apanage uppgår till många tusenden. Jag är alldeles viss om att prinsen antar er, om jag föreslår er för honom. Laga bara att ni förbereder er att på ett värdigt sätt uppträda ett så högt embete.

— Och hvad är det jag skall göra? frågade Nurnberger oroligt. Inte behöfver jag väl lära mig persiska heller? Jag har aldrig haft anlag för främmande språk.

— Ah, gubearns väl, tröstade honom Sarkow, så svåra saker begär man väl inte af er heller. Ni måste bara bevisa prinsen att han inte genom er utnämning till Kislär Aga sätter boken till trädgårdsmästare. Men, hör på, Nurnberger, tillade han hviskande, allt detta är en djup hemlighet; en statshemlighet förstår ni, ty prinsen är här i djupaste inkognito.

— Inkognito? upprepade Nurnberger förvånad.

— Inte ett ord om detta får således komma öfver edra läppar, inte en halfrögen andedragt en gång, förrän alla diplomatiska formaliteter som krävas med anledning af prinsens vistelse här blifvit undanstökade. Kanhända var jag tanklös då jag anförtrorde er en sådan hemlighet. Allt nog, om ett enda ord af hvad ni nu fått veta kommer öfver era läppar, så skänker jag Solimans sabel till Rauchthaler och föreslår honom istället till Kislär Aga.

— Herr baron, inföll Nurnberger alldeles utom sig, herr baron, det skall ni icke göra.

— Jo, det är just hvad jag skall göra, i fall ni sviker mitt förtroende. Således... Sarkow lade fingret på läpparne med högtidlig min och slog Nurnberger på axeln. Derpå skyndade han efter Steinborn, med hvilken han hoppade upp i en droska, hvars kusk fick order att köra till spåkvinnans hem vid Neckarstrasse.

Nurnberger stod orolig på samma plats der Sarkow lemnat honom. Mekaniskt härmande Sarkows åtbörd, hade han likaledes lagt ett finger på munnen och mumlade nu sakta för sig själf.

— Prins Ali Baba... Kislär Aga... boken till trädgårdsmästare... statshemlighet... Ruskande på hufvudet, försjunkne i djupt eftersinnande och med fingret på läpparne skred han långsamt framåt staden.

Under tiden hade de båda studenterna uppnått spåkvinnans boning, der de funno den gamla frun och grefvinns kammarjungfru klädda i precis likadana dragter som de båda polskorna, endast att slöjorna voro än tätare fördragna, så att man mycket väl kunde taga dem för de damer hvilka de voro afsedda att föreställa. Sarkow och Steinborn förde de båda kvinnorna skyndsamt tillbaka till hotellet och upp i grefvinns Czoznowskas rum. När våra båda studenter åter gingo utför trappan, mötte de öfverste Ehrensteins adjutant, hvilken med en flygtig hälsning skyndade förbi dem. Saxoborusserna begäfv sig direkte till Riesenstein, ehuru Steinborn i synnerhet icke kände någon lust att deltaga i kamraternas glada skämt, men de ansågo nödvändigt att just denna kväll icke uteblifva för att icke väcka någon upprepelse.

Steinborn försvann snart, då den växande munterheten lät sådant ske utan att väcka någon uppmärksamhet, och Sarkow drog sig också tillbaka tidigare än vanligt och gick länge eftersinnande af och an i sitt rum, innan han sökte hvila.

I Hotel zum Badischer Hof, hade, sedan adjutanten en stund uppehållt sig i öfverstens rum, en utomordentlig rörelse uppstått. En ordonnans hade skyndsamt afskickats och kort därefter hade en skildtvakt utstått i öfre förestugan till stor förvåning och förskräckelse för hotellets betjenning. Denna skildtvakt så väl som posterna utanför porten fingo stränga order att låta hvem som ville inträda i hotellet, men icke släppa ut någon, innan han först legitimerat sig hos en officer som för sådant ändamål tagit plats i matsalen. Dessa åtgärder kunde visserligen förklaras genom belägrings-tillståndet, men väckte icke desto mindre ett oerhördt upseende i hela hotellet, eftersom ingenting liknande dittills förekommit, utan trafiken i huset varit alldeles obehindrad. På den förskrämda värdens fråga om orsaken till dessa ovanliga kraftåtgärder svarade adjutanten blott att öfverstens befallning lydt så och hela saken väckte ingen vidare uppmärksamhet hos hotellets gäster, hvilka sent kommo hem och naturligtvis icke vidare lemnade det för kvällen.

Den enda som rådde illa ut var den gamla spåfrun, hvilken, sedan hon bytt om dragt, åter lemnade de båda grefvinns bostad. Hon anhölls nemligen genast af posten och fördes in till vakthåfvande officer och derifrån till kommandans rum. Här underkastades hon en kort examen, under hvilken hon uppgaf att hon fört tvätt till de båda polskorna och lemnat den till dessas kammarjungfru. Kommandanten lät henne uppe sin bostad och skickade med henne en officer för att förvisa sig om att hon uppgett sitt rätta namn och hemvist, hvilket denna också vid återkomsten bekräftade.

Natten förföll lugnt, men redan klockan åtta följande morgon knackade öfversten uniformsklädd på grefvinns Czoznowskas dörr och bad kammarjungfrun som öppnade för honom att genast föra honom in till grefvinns rum.

— Damera reste i går, svarade kammarjungfrun helt lugnt. De hade fått någon underättelse som nödgade dem att ögonblickligen afresa. Jag tror att grefvinns bror sjuknat i Paris.

Öfversten stod ett ögonblick mållös af häpnad och stampade sedan häftigt i golvet.

— Afreste i går! Hur kan det vara möjligt? utbrast han.

— Så snart grefvinns rum hade fått brevet från Paris, skyndade de genast till bangården för att hinna med tåget svarade kammarjungfrun. De lära väl vid det här laget vasa halv-vägs till Paris. Jag har fått befallning att göra upp räkningen här och följa efter med deras resgods. Det enda som fattades var några tvätt-saker som jag fick i går afton.

Öfversten stod en stund mörk och eftersinnande.

— Jag måste själf öfvertyga mig om detta, sade han sedan.

Han kallade till sig sin adjutant och genomsökte tillika med denne alla rummen. Öfverallt lågo toalettföremål kringströdda, hvilka kammarjungfrun höll på att packa in i koffertarne. Af de båda damerna stod icke ett spår att finna, ehuru öfversten öppnade alla skåp och snokade i hvarje vinkel och vrå.

— Det tjanar till ingenting sade han slut-

ligen vresigt. F-n må få en sådan order som jag fått. Hvad förmår en gammal ärlig soldat mot kvinnolist? Låt oss fundera på hvad som är att göra. Ett telegram till gränstationen skall tjena till ingenting, ty vid det här laget äro de redan i Frankrike.

När han butter och fundersam återvände till sina rum, fann han utanför dörren Sarkow, hvilken anhöll om ett kort samtal mellan fyra ögon.

— Nåå hvad står på? frågade öfversten, när de voro inkomna på hans rum.

— Jag skall fatta mig helt kort, herr öfverste, började Sarkow med en röst, hvars allvarligt, nästan högtidliga ton kom den gamle herrn att blicka upp helt förvånad. Men deremot fruktade jag att följerna af hvad jag har att meddela icke skola förgå lika kort och hastigt. Jag har gjort något, herr öfverste, som jag kan rättfärdiga inför mitt samvete, ja som varia en hederssak för hvarje kavaller, men som icke desto mindre tör vara en straffvärd förbrytelse för en preussisk undersåte.

— Aha! utropade öfversten. Ni, en så lojal ung man! Det kan jag väl aldrig tro.

— Och likväl förhåller det sig så, herr öfverste. Jag har hjälpt på flykten en politisk förbrytare, en revolutionskämpe, en fiende till mitt land, med ett ord grefvinns Czoznowskas bror, hvilken tagit del i upproppet och varit gömd här i staden.

— För f-n! utbrast öfversten och lät sin hand tungt falla ned på Sarkows axel. Det här börjar bli allvarsam. Berätta!

Sarkow berättade nu utförligt hela historien. När han slutat, stod öfversten en lång stund tyst och eftersinnande. Sedan tog han en järnvägstabell som låg på bordet.

— Flyktningarne reste härifrån i går afton. De ha nu passerat franska gränsen.

— Jag skulle inte ha stått här i detta ögonblick, genmålde Sarkow, om jag icke varit viss på detta.

— Nå, utropade öfversten och drog en suck af lättad, de må gerna dra hvar f-n vill föra dem. Det angår mig icke. Jag är vid Gud egentligen glad öfver att saken gick som den gick. Jag hade ingen lust att vara någon hemlig polisbetjent, ty ni må veta att jag i går kväll erhöi order att noga öfvervaka grefvinns Czoznowska och dem hon umgicks med. Men icke nog med det, jag hade också order att arrestera grefvinns, ifall hon gjorde min af att afresa. Nu är det bra som det är, men låt detta bli en varning att icke inlåta er med polska damer, ty de äro hala som ormar och lika listiga också.

— Och tror ni då, herr öfverste, att saken er slut med detta?

— Ja, hvad skulle vidare hända? Jag hade order att arrestera de båda polskorna och jag fann näst intet. De voro redan borta, innan jag hade fått min order och jag har inget annat att göra än anmäla hvad jag funnit eller rättare sagt icke funnit här. Hvad ni personligen anförtrött mig är en förtroendesak mellan två män af ära, hvarom jag icke har att ta någon notis i tjensten. Ni har uppfyllt en kavaljersplikt mot damerna och genom ett öppna förtroende till mig bevisat er vara en lojal undersåte. Allt detta förklarar min högaktning för er, min unge vän, tillade han och skakade hjertligt Sarkows hand, och f-n må ta mig, om jag spiller en enda droppe bläck mer på den här ofrefliga historien, än hvad som nödvändigt behöfs till den rapport, som jag är nödgad att sätta upp i tjensten. Lef väl, unge man, jag har inte tid med er längre och dessutom är det inte alls angeläget att man här i hotellet fundar sina hjernor ur led på hvad ni kan ha att säga mig så här på morgonkvisten. Adjö med er, min vän.

Med desso ord sköt han vänligt ut Sarkow genom dörren, hvilken han stängde efter honom.

Medan den unge mannen helt förnöjd och belåten skyndade utför trappan, kallade öfversten i sin adjutant och gaf order att posten i öfre förestugan skulle indragas och öfvervakandet af hotelporten upphöra.

Grefvinns kammarjungfru fördes deremot, sedan hennes packning noga undersökts, af en officer till bangården och expedierades till Strassburg med "bunden marschruta", som kommandanten uttryckte sig.

TRETIOFÖRSTA KAPITLET.

När Sarkow efter sitt samtal med en rättframme gamle krigaren lemnade hotellet fann han trots den tidiga morgonstunden, då man annars sällan såg några studenter på gatorna, greve Kronau, bröderna von Helmholt och Edward Howkins utanför Walzskas lokalen, der de placerat sig vid ett täckt bord och i åsynen af Heidelberg-filisteernas till skolan vandrande afkomlingar och de bakom gardinerna framtrittande gamla och unga damerna i granskapet intogo sin téfrukost kring en rysk samowar.

Inne i butiken stod röde skepparen sysselsatt med att läsa en hel tallrik med väldiga smörgåsar, hvilka han med lika stort välbehag som färdighet slukade den ena efter den andra, endast då och då görande en liten paus för att läsa sig med en klunk affenthaler, medan han emellanåt räckte lille Walz en hjälpsam hand vid nedpackningen af en massa buteljer och torskaffning af hvarjehanda slag i en stor korg.

Sarkow brast ut i skrikt vid åsynen af det märkvärdiga, midt på gatan uppdokade frukostbordet, vid hvilket hans kamrater slagit sig ned med den mest obesvärade min som om det varit den naturliga saken i världen.

— Nej se, Sarkow, utropade Fritz Helmholt. Det tycks som om vi icke vore de enda som

hade reda på det gamla ordspråket: morgonstund har guld i mun. Kom hit och slå dig ned hos oss.

— Men hur i all världen kommer det till att ni redan äro på benen? frågade Sarkow med förvånad min.

— Jo, saken är ganska enkel, svarade Fritz Helmholt, medan han räckte Sarkow en dukigt skifva rostbiff. Ni äro ju alla så välsignadt tråkiga nu för tiden. Charles Clarke ligger ju jemt och ständigt på vägen mellan staden och Weinheim för att få råka sin dyrkade Celie som gudskelof ändtligen är på återväg till Paris och på genomresan ämnar låta presentera sig här. Luiz Antonio arbetar dag och natt som om hans lif hängde på den röda hatten och du och Steinborn, tillade han i en ton af verkligt missnöje, ränna ju jemt och ständigt efter de der båda polskorna, om hvilka ingen menniska vet hvad de gå för.

— De ha rest nu, upplyste Sarkow helt kort.

— Nå, Gud vare lof! utbrast Kronau med en forskande blick på Sarkow.

— Saken är den, ser du, inföll nu Fritz Helmholt, att vi beslutat oss för att följa ett exempel och slå oss på sentimentalt svärmeri, vi ämnar oss upp på Kaiserstuhl för att en gång riktigt få sluka natur.

"Auf den Bergen ist Freiheit.
Der Hauch der Gräfte
Steigt nicht hinauf in die reinen Lüfte."

deklamerade han patetiskt medan han drack Sarkow till och sedan räckte honom ett bräddfullt glas sherry.

— Sannerligen var icke det en god idé, utbrast Sarkow med blixtrande ögon. Det måste vara underbart skönt att der ofvanifrån blicka vida omkring i landet och skåda ner på världens myriska krålande. Jag följer med er, ty utan detta infall af er hade jag väl aldrig kommit upp på Kaiserstuhl.

— Nå, var det icke det jag sade, inföll Edward Howkins. Så snart fruntimren bara äro ur vägen, är han genast förnuftig och resonnabel igen. Man borde egentligen förbjuda kärmedlemmarne allt umgänge med kvinnor, för de förörda bara deras hufvuden och jaga all munterhet på flykten.

Till de församlade skolpojkarne stora förnöjelser nalkades i detta ögonblick ett antal sadlade åsnor med sina pådrifvare. Röde skepparen öfvertog genast med stor värdighet befälet öfver åsnedrivarna, af hvilka en skickades åstad att hemta en åsna åt Sarkow.

Fem minuter därefter red hela sällskapet förbi slottet uppför en skuggiga skogsvägen som i brant stigning leder upp till den omedelbart öfver Heidelberg uppgångne spetsen af Kaiserstuhl. Åsnorna vägrade snart att fortsätta i samma raska traf som man börjat färd och om äfven den skuggiga vägen och den ju högre upp man kom allt friskare blåsende vinden mildrade dagens hetta, så kände likväl de unga männen snart en viss trött domning som en naturlig följd af deras ovanligt tidiga uppgång. Det i början så muntra och högljudna samtalet vardt efterhand allt fårdigare tills ändtligen hvar och en red tyst och med sänkt hufvud, försjunkne i egna tankar och drömmar.

Efter vid pass två timmars ridt anlände sällskapet till toppen af Kaiserstuhl, der den gamle väktaren vid det höga utsigtstornet vänligt mottog dem. Den friska luften som strök fram öfver den höga bergstoppen hade snart fläktat bort all trötthet. Saxoborusserna stego upp på tornets plattform och njöto af den underbart sköna, genom sin storartade utsträckning och sin måleriska mångfald så hänförande utsigten öfver det vackra landet, om hvilket man nästan med lika stor rätt som neapolitananaren om sin fädernestad skulle kunna säga: "det är ett på jorden nedfallet stycke af himlen."

— Hur skön, utropade Frans Helmholt, ligger icke världen för oss, alldeles som om hon tillhörde oss liksom vårt lifs solbelysta framtid och som om denna leende, ljusskimrande taffla aldrig skulle kunna förmörkas af skuggorna från de der dunkla molnen som ligga sammanbuntade derborta på andra sidan om Rhen, endast lurande på det ögonblick, då de i förbund med stormen få gå till strids mot solens sken.

— Min bror Frans börjar svärma, inföll Fritz skrättande, fastän han själf ingalunda var oberörd af naturens skönhet.

— Sen i derborta, sade Sarkow, hur solljuset speglar sig i dimmorna, som sväfa öfver Rhenfloden. Med litet fantasi till hjälp skulle man verkligen kunna tro sig se en hel sago-verld, i hvilken flodgudens döttrar drifva sitt gäckande spel med luftens ljusa andar.

Tysta blickade alla ut öfver tornets bröstvärn i den vidsträckt fjerran och försjönko i poetiska drömmar, ur hvilka de plötsligt åter kallades till prosans värld af — en väldig, långt utdragen gaspning.

Det var Edward Howkins, som med armarna sträckta högt öfver hufvudet på detta högst poetiska vis störde de andras stumma beundran.

— Det är ett högst obehagligt drag här upp, sade han sedan han gaspat ut, och för öfrigt är jag alldeles fördömdt hungrig efter ridten på den förhårdade åsnan. Låt oss nu stiga ned igen och se till hvad lille Walz lagat till för godbitar åt oss.

Hur materialistiskt detta förslag än var och hur föga det än öfverensstämde med Sarkows känslor för ögonblicket, vardt det likväl ögonblickligt omfattadt med allmänt intresse.

(Forts.)

SVENSK-AMERIKANSKA
Hönsboken
Handledning i skötsel af Höns, Ankan, Gås, Kalkoner, Fårhans etc. Utarbetad efter senaste och tillförligaste amerikanska metoder. Med 75 illustrationer.
INNEHÅLL. 1. Höns. 2. Anka. 3. Gås. 4. Kalkoner. 5. Fårhans. 6. Hönsens utförelse och skötsel. 7. Hönsens näring. 8. Hönsens sjukdomar. 9. Hönsens afdömande. 10. Hönsens afdömande. 11. Hönsens afdömande. 12. Hönsens afdömande. 13. Hönsens afdömande. 14. Hönsens afdömande. 15. Hönsens afdömande. 16. Hönsens afdömande. 17. Hönsens afdömande. 18. Hönsens afdömande. 19. Hönsens afdömande. 20. Hönsens afdömande. 21. Hönsens afdömande. 22. Hönsens afdömande. 23. Hönsens afdömande. 24. Hönsens afdömande. 25. Hönsens afdömande. 26. Hönsens afdömande. 27. Hönsens afdömande. 28. Hönsens afdömande. 29. Hönsens afdömande. 30. Hönsens afdömande. 31. Hönsens afdömande. 32. Hönsens afdömande. 33. Hönsens afdömande. 34. Hönsens afdömande. 35. Hönsens afdömande. 36. Hönsens afdömande. 37. Hönsens afdömande. 38. Hönsens afdömande. 39. Hönsens afdömande. 40. Hönsens afdömande. 41. Hönsens afdömande. 42. Hönsens afdömande. 43. Hönsens afdömande. 44. Hönsens afdömande. 45. Hönsens afdömande. 46. Hönsens afdömande. 47. Hönsens afdömande. 48. Hönsens afdömande. 49. Hönsens afdömande. 50. Hönsens afdömande. 51. Hönsens afdömande. 52. Hönsens afdömande. 53. Hönsens afdömande. 54. Hönsens afdömande. 55. Hönsens afdömande. 56. Hönsens afdömande. 57. Hönsens afdömande. 58. Hönsens afdömande. 59. Hönsens afdömande. 60. Hönsens afdömande. 61. Hönsens afdömande. 62. Hönsens afdömande. 63. Hönsens afdömande. 64. Hönsens afdömande. 65. Hönsens afdömande. 66. Hönsens afdömande. 67. Hönsens afdömande. 68. Hönsens afdömande. 69. Hönsens afdömande. 70. Hönsens afdömande. 71. Hönsens afdömande. 72. Hönsens afdömande. 73. Hönsens afdömande. 74. Hönsens afdömande. 75. Hönsens afdömande. 76. Hönsens afdömande. 77. Hönsens afdömande. 78. Hönsens afdömande. 79. Hönsens afdömande. 80. Hönsens afdömande. 81. Hönsens afdömande. 82. Hönsens afdömande. 83. Hönsens afdömande. 84. Hönsens afdömande. 85. Hönsens afdömande. 86. Hönsens afdömande. 87. Hönsens afdömande. 88. Hönsens afdömande. 89. Hönsens afdömande. 90. Hönsens afdömande. 91. Hönsens afdömande. 92. Hönsens afdömande. 93. Hönsens afdömande. 94. Hönsens afdömande. 95. Hönsens afdömande. 96. Hönsens afdömande. 97. Hönsens afdömande. 98. Hönsens afdömande. 99. Hönsens afdömande. 100. Hönsens afdömande. 101. Hönsens afdömande. 102. Hönsens afdömande. 103. Hönsens afdömande. 104. Hönsens afdömande. 105. Hönsens afdömande. 106. Hönsens afdömande. 107. Hönsens afdömande. 108. Hönsens afdömande. 109. Hönsens afdömande. 110. Hönsens afdömande. 111. Hönsens afdömande. 112. Hönsens afdömande. 113. Hönsens afdömande. 114. Hönsens afdömande. 115. Hönsens afdömande. 116. Hönsens afdömande. 117. Hönsens afdömande. 118. Hönsens afdömande. 119. Hönsens afdömande. 120. Hönsens afdömande. 121. Hönsens afdömande. 122. Hönsens afdömande. 123. Hönsens afdömande. 124. Hönsens afdömande. 125. Hönsens afdömande. 126. Hönsens afdömande. 127. Hönsens afdömande. 128. Hönsens afdömande. 129. Hönsens afdömande. 130. Hönsens afdömande. 131. Hönsens afdömande. 132. Hönsens afdömande. 133. Hönsens afdömande. 134. Hönsens afdömande. 135. Hönsens afdömande. 136. Hönsens afdömande. 137. Hönsens afdömande. 138. Hönsens afdömande. 139. Hönsens afdömande. 140. Hönsens afdömande. 141. Hönsens afdömande. 142. Hönsens afdömande. 143. Hönsens afdömande. 144. Hönsens afdömande. 145. Hönsens afdömande. 146. Hönsens afdömande. 147. Hönsens afdömande. 148. Hönsens afdömande. 149. Hönsens afdömande. 150. Hönsens afdömande. 151. Hönsens afdömande. 152. Hönsens afdömande. 153. Hönsens afdömande. 154. Hönsens afdömande. 155. Hönsens afdömande. 156. Hönsens afdömande. 157. Hönsens afdömande. 158. Hönsens afdömande. 159. Hönsens afdömande. 160. Hönsens afdömande. 161. Hönsens afdömande. 162. Hönsens afdömande. 163. Hönsens afdömande. 164. Hönsens afdömande. 165. Hönsens afdömande. 166. Hönsens afdömande. 167. Hönsens afdömande. 168. Hönsens afdömande. 169. Hönsens afdömande. 170. Hönsens afdömande. 171. Hönsens afdömande. 172. Hönsens afdömande. 173. Hönsens afdömande. 174. Hönsens afdömande. 175. Hönsens afdömande. 176. Hönsens afdömande. 177. Hönsens afdömande. 178. Hönsens afdömande. 179. Hönsens afdömande. 180. Hönsens afdömande. 181. Hönsens afdömande. 182. Hönsens afdömande. 183. Hönsens afdömande. 184. Hönsens afdömande. 185. Hönsens afdömande. 186. Hönsens afdömande. 187. Hönsens afdömande. 188. Hönsens afdömande. 189. Hönsens afdömande. 190. Hönsens afdömande. 191. Hönsens afdömande. 192. Hönsens afdömande. 193. Hönsens afdömande. 194. Hönsens afdömande. 195. Hönsens afdömande. 196. Hönsens afdömande. 197. Hönsens afdömande. 198. Hönsens afdömande. 199. Hönsens afdömande. 200. Hönsens afdömande. 201. Hönsens afdömande. 202. Hönsens afdömande. 203. Hönsens afdömande. 204. Hönsens afdömande. 205. Hönsens afdömande. 206. Hönsens afdömande. 207. Hönsens afdömande. 208. Hönsens afdömande. 209. Hönsens afdömande. 210. Hönsens afdömande. 211. Hönsens afdömande. 212. Hönsens afdömande. 213. Hönsens afdömande. 214. Hönsens afdömande. 215. Hönsens afdömande. 216. Hönsens afdömande. 217. Hönsens afdömande. 218. Hönsens afdömande. 219. Hönsens afdömande. 220. Hönsens afdömande. 221. Hönsens afdömande. 222. Hönsens afdömande. 223. Hönsens afdömande. 224. Hönsens afdömande. 225. Hönsens afdömande. 226. Hönsens afdömande. 227. Hönsens afdömande. 228. Hönsens afdömande. 229. Hönsens afdömande. 230. Hönsens afdömande. 231. Hönsens afdömande. 232. Hönsens afdömande. 233. Hönsens afdömande. 234. Hönsens afdömande. 235. Hönsens afdömande. 236. Hönsens afdömande. 237. Hönsens afdömande. 238. Höns